

TOTI LISTI

LETO V,

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

Str. 36

NEKAJ RIMSKIH, KI SE RIMAJO...

Požrešnej je ugriznil v prevelik grižljaj, zaprl mu sapo je, pa je šel v raj. Ko videl to nekdo je, z glavo pokima, rekoč: »Prav to čaka! Pello iz Rimala«

Povelje iz Rima je takole dane:

»Zavzeti bo treba provinco Ljubljano! In še divizije na meji so zbrane, ob grenkih spominih iz bele Ljubljane. A laške perice zaslužek bogat imajo zdaj s pranjem pokakanih gat...«

Ko slišal je pameten Lah svarer Tita, je puško v koruzo skrli, sebe v snop šita...

RAZPOZNAVNI ZNAKI

— Kako krasnega psička imate, signora Ferdii! All je nemški ovčar?

— Ne, to je čistokrvni laški volčjak.

— Po čem se pa to vidi?

— Kadar ga je strah, takrat navadno najbolj divje kaže zobe in najbolj besno laja...

ENA CIRKUSKA

Nedavno so v Budimpešti dobili nov vrhovni cirkuski forum — »Provincijsko zabavno podjetje«, ki združuje 11 oblastnih cirkusov. Vodstvo novega podjetja je zaprosilo za pomoč madžarsko-sovjetsko društvo, ki jim je dalo kopico materiala o sovjetskih izkušnjah na tem področju. Kljub temu pa reporter »Uj Vilaga«, uradnega glasila sovjetsko-madžarskega društva, z obžalovanjem ugotavlja, da madžarski klovnji ne dosegajo svojih sovjetskih kolegov.

Popolnoma razumijivo! Kako bi se le mogel takle provincijski Nagy primerjati z — Malenkovom!

SABOTAŽA?

Ceški sindikalni list »Prace« je objavil v članku »Kvaliteten tekstil tudi za domače tržišče« ugotovitev, da so izdelki češke industrije za domače tržišče zelo slabe kvalitete. Kot primer navaja konfekcijsko izdelavo srajc, kjer so bili na 600 srajcah rokavi tako našiti, da bi moral kupec, ki bi jih kupil, nositi roke stalno prekrizane na hrbtu.

Toti list je mišljenja, da

v tem primeru sploh ne moremo govoriti o slabi kvaliteti izdelave srajc, temveč samo o »zadnji novosti v kroju čeških srajc«. Vse kaže, da je ta kroj zelo primeren za vse sloje prebivalcev Češke. Kajti roke nosijo prekrizane na hrbtu vsi — brez razlike: i funkcionarji i ostali smrtniki. Razlika je samo v tem, da imajo eni roke zvezane na hrbtu, drugi pa še — proste.

IZZIVANJE

— Pa praviš, Pietro, da so vas Jugoslovani izzivali? — Seveda. Zmerjali smo jih, psovali, klicali na ko-

ražjo, pa misliš, da so nam kaj odgovorili? Nič, čisto nič. Prosim te, ali ni to izzivanje?!

DRŽITE TATU!

»Ecco, soldati miei, sedaj se lahko na lastne oči prepričate o jugoslovanskih napadalnih namenih!«

PRIPOROČILNO PISMO

(Dobrin Neprihoda)

František Prohaska ni bil neumen fant. Samo len, da, len pač tako, da je bilo čudno. Zato je bilo jasno, da se je fani nujno čutil sposobnega za kaj boljšega.

Toda za kaj boljšega je bilo treba najti v danih pogojih kakšno »zvezo« — in to je František Prohaska dobro vedel.

Kdor išče, ta najde — tudi František je našel svojo »zvezo«. Bil je to neki minister — kako in kaj pa je bilo z zvezo, tega nihče ne ve. Menda tudi František sam ne.

Vendar je František takrat zahajal vsak dan v ministrstvo. Prvi teden je še dejal vratarju: »Grem k panu ministru!«, drugi teden so že vratarji spoštljivo kazali za njim: »To je pan František, ki gre k panu ministru!«, tretji teden so ga poznali že vsi sekretarji ministrstva, četrty teden se je že tikal z dvema pomočnikoma ministra in hodil k načelniku na večerjo itd. — dokler ni v osmem tednu dobil priporočilnega pisma za generalnega direktorja kombinata »ZUMZUBZUK« od samega ministra.

S tem pismom je odšel František h generalnemu direktorju kombinata »ZUMZUBZUK«, neoviran korakal po preizkušenem receptu mimo vratarjev, kurirjev, sekretark in pomočnikov s pismom v roki in z besedami: »Od pana ministra!«, dokler ni prišel v najsvetejšo — k samemu panu generalnemu direktorju.

Pan generalni je spoštljivo spravil še zaprto pismo pana ministra v predal svoje mize in enako spoštljivo poslušal Františka Prohaska. In ker ni bilo v kombinatu primerne položaja, so na hitro ustanovili oddelek in postavili Františka za načelnika.

Ko je pozneje pan generalni hotel v samotni mirno in primerno zbrano prebrati pismo pana ministra, ga ni in ni mogel najti. Za izgubo pisma so bili sedaj krivi stenotipistka, prvi sekretar in drugi pomočnik — toda najti ga kljub temu niso mogli.

František pa je veljal kot ministrov varovanec in zato ni čudno, da so kmalu ustanovili zopet nov, še večji oddelek in postavili Františka za načelnika. Kaj zato, če že v prvem oddelku niso vedeli, kaj naj delajo glavno je, da ima ministrov varovanec primeren položaj! Tako je cvetel František v senci ministrovega priporočilnega pisma v milosti pri generalnem direktorju in ugledu pri vseh ostalih.

Kmalu so ustanovili zanalasč zanj še tretji oddelek. še večji po obsegu. še

važnejši po stopnji in še najpourebnejši po delu. In ko si je pan generalni dal delati novo pohištvo za svoj kabinet, je najbolj milostno prepustil svoje dosedanje pohištvo — komu drugemu neki kot Františku Prohaski ministrovemu varovancu.

František se je takrat udobno zleknil v bivši naslonjač pana generalnega, položil noge na bivšo mizo generalnega in se niti ni zbal, da bi to kdo štel kot simpatiziranje z imperialistično Ameriko. Iz dolgega časa je pričel odpirati predale bivše mize pana generalnega, ko se mu je eden predalov nekje zataknil. František je še enkrat pogledal, segel z roko globoko v predal in izvlekel iz njega še neodprto priporočilno pismo pana ministra generalnemu, ki se je takrat ob njegovem sprejemu izgubilo. František je mirno odprl zapeteno pismo in prebral:

»Dragi pan generalni! Prosim Te, reši me tega individuuma po imenu František Prohaska! Ze meseca me zasleduje in mi je skrajno neprijeten. Če moreš, ga po kazni kamorkoli prestavi, samo da ga več ne vidim!

Tvoj minister I. R. »

František je zažvižgal skozi zobe in spravil pismo v žep. Iz žepa pa je prišlo pismo šele čez nekaj mesecev, ko so pana ministra zaprli in je poslal pan generalni agente tudi po njegovega varovanca — Františka Prohaska. Ko pa so agenti videli pismo, so zaprli pana generalnega kot sumljivega ministrovega prijatelja — tako da je lahko František Prohaska postal sam pan generalni. In ker František ni bil neumen, le len kar se da, je sklenil pri sebi prav za trdno:

»Priporočilna pisma bom odslej prav gotovo vsa najprej prečital!«

KARAKTERISTIKA

— Kako ste bili zadovoljni z Birtičem, ki je prej delal pri vas?

— Zelo. Fant je sposoben. Nobeno delo mu ni bilo preteško.

— Neverjetno!

— Da, kajti, kar mu ni šlo izpod rok, je dal raje v delo drugim!

DOBRA VZGOJA

— No, Petrček, kaj bi napravil, če bi našel na cesti denarnico in v njej večjo vsoto denarja?

— V žep bi jo vtaknil, očka.

— To ni prav, Petrček! Najprej bi moral vendar pogledati, če te kdo ne vidi!

PEPČKOVO PISMO

Tam na laški meji so Lani izvedli depresijo. Pripeljali so s seboj topove, vojske, letala na reakcionarni pogon in drugo obo-rožitev. Hoteli bi skaliti mir po demokristjanski liniji: Zelo so impotentni, posebno Peia, ki jih vodi. Iz tega pa ne bo nič, ker je pri nas mirna kri. To se je pokazalo tudi v nedeljo na Okroglici, kjer je en Lah dobil eno okrog lica. Ta že ni več za bojno črto. Če pride še kdo, se bo to ponovilo ali rešnektiralo.

Pri nas se je začela šola in jemljemo škorenj od Italije. Glavno mesto je Rim, ki leži v Vatikanu. Kralj Italije je papež, de Gasperi pa penzionist. Drugače so vsi zdravi, le trakujo imajo, ki povzroča apetit. Državna pijača za druge je ricinus, sami pa hočejo kraški teran. V Italiji žive takšni ljudje kot mi, le vodstvo je slabo. To vidijo vsi, samo vodstvo ne. Če pridejo Lahi, bo bombal Mi bomo tekli za njimi. Jaz tudi, ki tečem 13 sekund na 100 metrov. Pa je to premalo za Lahe. Ujame jih lahko le laškoatlet z 10,5 na 100 metrov. To je pa državni rekord. Pri nas bi bilo za Lahe hudo, ker je premalo briljantne. Obrili jih bomo pa lahko čisto pod kožo, da bodo lepi.

Konec.

NI GA POZNAL

Na neki ruski železniški postaji so obesili veliko uro. Potniki so se vanjo naravnost zagledali.

— Lepa je! je eden njih dejal bližnjemu železničarju.

— Seveda. To je sijajen plod sovjetske tehnike — je odgovoril železničar.

— Kako to mislite? — je vprašal potnik. — Ali ne poznate znamke na njej? Švicarska je.

— Ze poznam znamko na uri — je rekel železničar — pač pa ne poznam vas...

USLO MU JE

— Ali me boš imel prav tako rad, ko bova poročena?

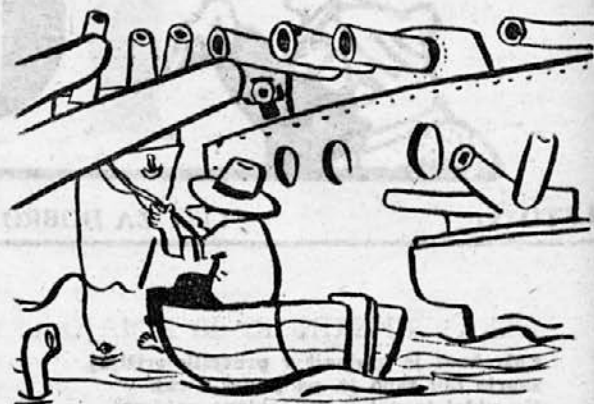
— Seveda, saj vendar veš, da imam najraje poročene ženske!

PRVA NAGRADA

V Ameriki je prejela prvo nagrado za najboljšo aktualno fotografijo novinarka, ki je na nekem predvolilnem zborovanju uspela fotografirati podplat čevlja demokratskega predsedniškega kandidata Stevenso-na. Sredi podplata se namreč šopiri velika luknja...

Varnost zaradi varnosti

(Italijanski časopisi predlagajo, naj spremljajo Italijanske ribiške ladje — vojne ladje, zaradi jugoslovanske »agresivnosti« v — jugoslovanskih vodah)

— E, signore Giuseppe, boste končali? Veste, mrak se bliža, mi pa smo tako — sami!

PREKLETI DEŽ!

Agent privede na romunsko policijsko stražnico moža, ki je bil aretiran zaradi protidržavne dejavnosti, in raportira:

— Tale pes imperialističen je prišel iz pekarnice, kjer je zmanjkalo kruha in je na vratih prav debelo pljunil ter dejal: »Prekleti Dež!« Pri tem je seveda mislil na Georgija Deža... Aretiranec se je branil.

— Ni res! Jaz sem samo dejal: »Prekleti dež!« To lahko potrdijo vsi, ki so čakali v vrsti na kruh in so razločno slišali, da sem v besedi dež uporabil malo črko d!

— In kaj ste mislili s tem preklinjanjem dežja?

— Hm, da ga imamo ne samo že dovolj, temveč že čez glavo preveč... jam-reč dežja z malim d!

Po prvi pošilki

(Sovjeti so obljubili Severni Koreji pomoč)

— Zena, veseli se! Ze nosim pomoč!

ČUDNO VPRAŠANJE

— Jože, zakaj si pa nikoli ne umiješ nog?

— Ti si pa res pameten! Se tako so mi čevlji dosti preveliki!

IZ OTROŠKIH UST

»Koliko pa si že stara?«

vpraša stric malo Metko. »Stiri leta in atek pravi, da bom drugo leto že pet, če bom rada jedla žgance!«

INOZEMCITIS

»Veš, odkar je požri inozemca, je postal tako domiljav...«

DEBELE ČASNIKARSKE

LJUBLJANSKI DNEVNIK, 22. avg. 1953: Neki zvezdoslovec je iznašel komet. Predsednik mu je čestital k iznajdbi...

Tudi mi mu čestitamol Svetujemo mu pa, naj da svojo iznajdbo takoj patentirata, potem pa naj še zgradi tovarno za serijsko izdelavo kometov. Kajti sicer bi ga utegnil še prehiteti Ljubljanski dnevnik, ki je — kot kaže — precej točno poučen o tej epohalni iznajdbi!

VECER, 2. sept. 1953: Sindikalni odbori naj dvignejo obrazce... Vse, ki še niso dvignili: značk, pozivamo, naj jih dvignejo.

Ker je stvar precej nevarna, saj bi se utegnil, kdo se pri tollkem dviganju prevzdigniti, bi morda le kazalo, da bi prizadeti vse te obrazce in značke raje — prevzeli?

VECER, 3. sept. 1953: ... je po mnenju mnogih geologov za ustvarjanje kakih 30 cm debelega sloja šamota potrebno razdobje najmanj 300 let...

Vsa sreča, da naši kovinarji še ne vedo za te ugotovitve mnogih geologov. Sicer bi gotovo zahtevali za izdelavo šamotne obloge za visoke peči astronomsko visoko število delovnih ur!

VECER, 3. sept. 1953: Na otoku Wight je vodnjak, ki je dolg 70 metrov in širok 4 metre...

Menda ne bodo bralci Večera prav nič začudeni, če bodo v kratkem brali, da je reka Misisipi 6795 km — globokal!

VECER, 5. septembra 1953: Boljša ločenca, ne po svoji krivdi, želi spoznati... Po čigavi krivdi pa je postala boljša?

PRIPOMBA

— Kadiš dosti!
— Samo, kadar dosti in intenzivno razmišljam.
— Blagor ti, potem pa res ne zakadiš mnogo!

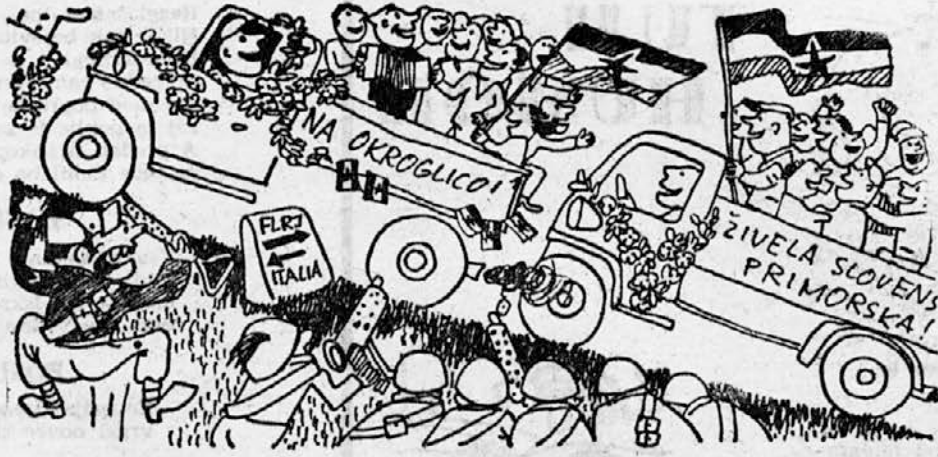
Borec za žensko enakopravnost

»Predlagam, da sprejmemo protestno resolucijo proti temu primeru zapostavljanja ženski!«

»Tam srednja ekonomska šola? Rabil bi pet absolutov... Ne, ne, ženski pa nikakor!«

BRIDKI SPOMINI

— Porcheria, te pa vendar poznam! Tudi takrat, ko sem jih prvič videl, so bili golorekili!

Atavizem in moje življenje

(Piše Ivan Zebjiček)

Nekateri ljudje se bojijo tujk. Jaz pa prav nič, ker so zelo podobne slovenskim besedam. Vzemimo za primer tujko »revma«. Kdor je le malo brihten, mora vedeti, da mora to biti nerodna bolezen; ker ima isti koren kot beseda »revež«. Se bolj domača in razumljiva pa je tujka »špekulant«, ki izhaja še iz vojnih časov, ko so nekateri kupovali in prodajali za mastnim zaslužkom »špeha«. V mojem življenju pa je igrala in še igra vlogo tujka »atavizem«, ki izhaja iz slovenske besede »ata« in torej pomeni nekaj, kar ti ostane od očeta ali prednika. Jaz imam na primer atavističen frak in atavističen dežnik. Lahko pa podeduješ od očeta tudi kakšne druge stvari, recimo lastnosti. Z atavizmom se začneja moje življenje:

Rodil sem se v istem kraju kot moj oče. Medtem ko drugi otroci jočejo, ko pridejo na svet, sem se jaz ob rojstvu pričel smejati. Mati je takoj dejala, da pretiravam prav tako kot moj oče. Moj oče je namreč bil lovec in je rad pripovedoval različne stvari: na primer, da je nekoč ustrelil z enim samim strelom

podlasico, veverico in zajca, ki so stali v krogu okoli njega. Najraje pa je stvari povečeval. Če je ustrelil zajca, je dejal, da je ustrelil neke vrste srnjaka. Če je ustrelil vrano, je trdil, da je to bil mlad planinski orel.

V šoli sem proti svojemu razumu trdil učitelju, da sem nekaj let starejši. Pri računstvu sem vedno vse številke zaokrožil navzgor. Pri zemljepisju sem zatrjeval, da je Triglav visok nad tri tisoč metrov. Pri verouku sem trdil, da so štiri božje osebe: oče, mati, sin in sveti duh. Pri zgodovini sem vztrajal pri trditvi, da je tridesetletna vojna trajala štirideset let in tako dalje.

Ko sem bil star štirinajst let, mi je oče dejal:

»Sedaj si star osemnajst let in se boš šel učiti kakšnega poklica!«

In dal me je v uk h krojaču. Mojster pa ni bil zadovoljen z mano, ker sem klientom šival preširoke suknje, predolge hlače, na suknje sem prišil preveč gumbov, skratka: pretiraval sem.

Po treh letih je oče dejal: »Šest let si se učil krojaštva in vidim, da ta poklic ni zate. Kaj bi s teboj?«

Imel je težke skrbi z novim poklicem, ker takrat še ni bilo poklica plačanega nogometišča. Končno me je dal za vajenca v neko pekarno. Pa tudi tukaj nisem predolgo ostal, ker so bile štruce kruha, zemlje in drugo pecivo, ki sem ga izdeloval, še celo za dobo socializma prevelike.

Ko sem tako ostal brez poklica, je prišel nekega dne v našo vas prijatelj mojega očeta, ki je bil direktor nekega hotela. Ko mu je oče orisal moj življenjski plan, je dejal:

»Kar z menoj bo šel. Vi še ne veste, kakšen zaklad tiči v njem. Rabim nujno dobrega kalkulanta!«

In sem šel z njim. Proti svojemu razumu, po svojem atavističnem instinktu sem izdeloval kalkulacije. Pečenko sem kalkuliral po cenah mesa na drobno, dasi smo ga nabavljali na debelo, ceno pa sem zaokrožil še za 10 odstotkov navzgor. Režijo sem z atavistično naslodo zvišal od 8 na 10 odstotkov. Plače sem zaračunal v višini 18 odstotkov namesto 12. In še nekoliko takih drobnih pretiravanj mi je pridobilo sloves izvrstnega kalkulanta.

Pred mesecem dni me je na službenem mestu obiskal oče. Ko sem mu pripovedoval o kalkulacijah, se je spomnil na svoje lovske zgodbe in mi jih je začel pripovedovati. Te so me tako navdahnile, da sem takoj drugi dan ponovno zaokrožil cene navzgor. Na ta način nam bo sedaj omogočen pri nižjem prometu večji dobiček in s tem tudi višje plače.

Blagoslavljam svojega očeta, s pomočjo katerega je tujka »atavizem« tako ugodno vplivala na moj strokovni razvoj!

CIRKUS »ADRIA«

je odšel iz Maribora, kjer je doživel velik uspeh, imel malo smole in precej sreče. Poginil mu je osliček, levinja pa je povrgla mladiče.

»Sretan i mudar grad«, je nekdo od cirkuškega osebja dejal za Maribor ob odhodu, »ovdje magarci crkavaju, a radaju se lafovi!«

ZA PLAHE LJUDI

V vaški gostilni se je nekam neodločno dvignil s stola starček, ki mu je lahko vsakdo razbral z obraza, da ga nekaj silno muči. Plaho se je približal možakarju, ki je pravkar oblačil plašč.

— Oprostite, prosim, ste vi morda Pertnikov Tine z Zelene špice?

— Ne! — je odvrnil možakar.

— Potem — je nadaljeval starček — oprostite, moram vam povedati, da sem Pertnikov Tine z Zelene špice jaz: vi si namreč oblačite moj plašč...

TUDI LOV

Med neko zabavo je črnolasa žena srednjih let nervozno vprašala šefa postrežbe:

— Bi mi lahko povedali, prosim, kam se je neki skrila tista blondinka, ki je pravkar servirala šampanjec?

— Kaj ste morda žejni?
— Kje neki: svojega moža iščem.

POROKA IN ČEVLJI

Fant iz vasi se je poročil. Sledil je banket, ki se je vlek in vlek. Naposled sta se novoročenca, ki jima je z obrazov sijala nestrpnost, poslovila in odhitela v sobo. Ženka se je vrgla na posteljo in vzdihnila:

— Končno! Tako sem vesela, da sva tu!

Možiček jo je pogledal, nato pa prav počasi dejal: — Torej so tudi tebe tiščali čevlji?

Rentabilnost

— Vaš scenarij o puščavi Kalahari je zelo dober, samo spremeniti ga bo treba tako, da ga bomo lahko šli snemat na morje!

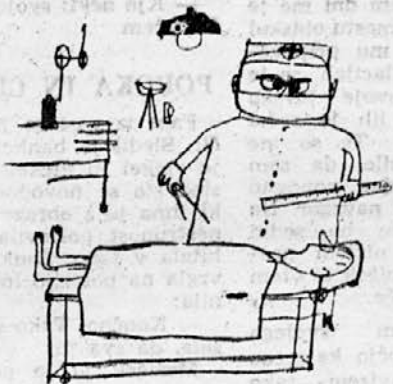
TUJI HUMOR

»Ne pusti ga preveč daleč za seboj, Jože, sicer vaju ne bom uspel fotografirati skupaj!«

»Kako je vendar prišel noter ta maček?... Ne najdemo več želodca pacienta.«

»Nic se ne bojte, moj operacijski princip je zlati rez.«

»Rekel sem vam: tri male Eličke pred jedjo... Zakaj ste torej vzeli tri velike žlice?«

»Kako se kaj počutiš v zakonskem stanu?«
»Tako, tako... poročna noč je trajala šest mesecev.«

»Si videl, očka? Ta policaj je močno podoben človeku, ki ti tiska ponarejene bankovce po tisoč.«

»Ob novem šefu urada se pa ne da spat!«
»Je tako strog?«
»Ne, smrčl.«

KRITIČNEMU KRITIKU

(Metropolske ambicije)

Razglašaj stalno: »Gledališče v krizil! Nikar tak bojevito kost ne grizil! Kdor črnogled le črno opazuje in vedno samo črne misli snuje, naj med pogrebece črne se prijavi, saj ta poklic je zanj edino pravi. A preden ti pokopal boš teater, za tebe molil bo ob grobu pater!«

LASKANJE

Vsako laskanje nas brž prevzame. Tudi če prozorno je lažnivo, nam se zdi iskreno, ljubeznivo, vsak mu vedno znova rad verjame.

POSLEDICE

Ce prijateljem zaupaš tajno — vrgel novec si v kričavo lajno.

PSIHOZA

Ce med pijanci boš edini, ki trezen je v njih sredini, obsodil te bo zbor glasno: da ti edini si pijan

MOLK

Brbljač spoštuje molk zato, ker ve: molčati je hudol!

ZLAHTNOST

Ce si v resnici žlahten, imeniten, dopusti, da so žlahtni tudi drugi. Če pa čenčaš o lastni le zaslugi, tedaj si — brez zamere — neužitni!

ODGOVOR ABRAHAMA LINCOLNA

Ameriški državnik Abraham Lincoln je zelo rad odgovarjal na kočljiva vprašanja z anekdotami. Ko je ob koncu suženjske vojne prodrla severna vojska na jug, je vprašal general Grant Lincolna, ali naj poskusi ujeti predsednika južnih držav Jeffersona Davisa, ali pa naj pusti, da Jefferson pobegne. Lincoln mu je odgovoril s sledečo anekdoto:

Nekoč je prišel v gostilno Irec, ki se je zaklel, da ne bo nikoli več poskusil alkohola, in zahteval kozarec limonade. Gostilničar ga je vprašal, če mu lahko kane v limonado nekaj kapljic žganja. Tedaj mu je Irec zašepetal:

— Lahko. Toda storiti morate tako, da jaz tega ne bom opazil!

Nekaj Voltairovih

Dvajsetletnega Voltaira so obdolžili, da je pisec sramotilnega pamfleta na umrlega kralja Ludvika XIV. in so ga zaprli v Bastiljo za leto dni, dokler se ni sam javil resnični avtor pamfleta.

Ko so ga izpustili iz zapore, mu je tedanji regent vojvoda Orleanski pričel zagotavljati svojo naklonjenost.

Voltaire je odvrnil:

— Zelo sem počaščen, da hočete še v bodoče skrbeti zame. Vendar prav vpljudno prosim, da v bodoče ne skrbite več za — moje stanovanje!

Mlečnozobni pesnik je prosil Voltaira, naj izreče sodbo o njegovi pravkar izdani tragediji.

Voltaire je prelistal tragedijo, potem pa dejal:

— Zdi se mi, da je dosti teže kot napisati tako tragedijo — izreči sodbo o njej!

Neki Francoz si je prizadeval v svoji razpravi dokazati, da plima zaliva ce-

lino samo zaradi tega, ker hoče bog, da bi ladje lahko zaplule v pristanišče.

Ko je Voltaire to slišal, je dejal:

— To se mi zdi prav tako, kakor če bi trdil, da je bog ustvaril ljudem noge samo zaradi čevljarjev in krparic nogavic, nos pa samo zaradi naočnikov in tobaka za njuhanje...

Voltaire je imel vrsto prijateljev, ki so mu prinašali vse govorce njegovih sovražnikov še popolnoma tople na nos. Ko ga je nekega dne obiskal tak prijatelj, je Voltaire glasno zavzdihnil:

— Ljubi bog, reši me prijatelj! S svojimi sovražniki bom že sam opravil!

NETAKTOST

Mlad pevec se napihuje: — Da si me slišal sinoči! Vsa dvorana je bila polna mojega tenorja...

— Aha, za'c je torej toliko poslušalcev že takoj v začetku odšlo, ker ni bilo za vse dovolj prostora!

Brenkelj:

ZAPOZNELI VZDIH

Zdaj, ko morje
je za mano,
še me tare
kup skrbi.
Treba jurčkov
je za hrano
in za zimo
voz drvi.

— Le kakaj sem
šel tja doli?
se vprašujem
noč in dan.
Včasih kolnem:
— Baš me boli,
saj sem kriv
si čisto sam!

Zdaj tako sem
suh kot poper,
še za čike
ovenka ni...
Drugo leto:
Zbogom Koper!
Čakal bom
na boljše dni!

ZLOBNOST

V kavarni igra tretje-
razredni jazz. Gost pokliče
natakarja:
— Ali igrajo tudi po na-
ročilo?
— Seveda. Kaj pa želite?
— Recite jim, prosim,
naj zaigrajo partijo — ta-
rokal!

OBCUTENO

— Kako ti ugaja moja
»Jesenska lirika«?
— Zelo, zelo. Ko sem jo
prebiral, sem različno sli-
hal, kako padajo...
— ... uveli jesenski listi
s težkim vzdihom po son-
cu in življenju na melan-
holično zasanjano zemljo?
— Ne, slišal sem samo,
kako padajo listi z globo-
kim vzdihom olajšanja v
uredniški koš!

KAJ TO!

— Hoho, ti pa imaš en
rjav in en črn čevljev na
nogih!
— Kaj to! Pomisli: do-
ma imam še en tak par!

NEUMNO VPRAŠA-
NJE

Mimoidoči pijancu:
— Poslušajte, zakaj se-
dite na pragu pred hišo?
Saj držite vendar v rokah
ključ...
— Ključ seveda, ampak
hiše ne morem uloviti!

TRD BODI!

Natreskan se je vračal
domov in si spotoma reci-
tiral tisto znano: »Trd bo-
di, neizprosni, mož je-
klen...«

Sreča ga prijatelj in
pravi:
»Dovolj bo, če boš samo
mož jeklen. Trd si že po-
polnoma zadostil!«

VZROK

— Kje si pa bil, da si
tako dobre volje?
— Pri zobozdravniku.
Granolome mi seka...
— In ti si tako dobre
volje?
— Da. Danes ga namreč
ni bilo v ordinaciji, ker je
bolan!

DONOSEN RECEPT

(Kljub temu, da sta se mo-
ka in sladkor pocenila, so
cene slaščicam še vedno
visoke)

...Dodaj kilogram slad-
korja, 3 pecline praške,
dobro premešaj, dodaj
stare ceno in — torta
je gotova!

VLJUDNOST

Pepe prisede v parku na
klop, kjer sedita dva za-
ljubljenca:

— Bravo, golobčka! Ni-
kar se ne pustita motiti
zaradi mene! Jaz vaju
sploh ne poznam...!

Trn:
LAMBRETA

Ko sem davi
po predstavi
vračal se iz kina sam,
se na poti
me poloti
radovednost: kaj je tam?
Stopim bliže.
Dolge riže
sem zagledal tam ljudi,
krog Lambrete
vse se gnete,
vsakomur se tja mudi.

Gledam malo
in za šalo
se začudim: — Kaj je res?
Na Lambretl
znak se sveti
naš domač, navaden Si!
Glav me dvesto
sluša zvesto,
gleda, mane si oči:
Na Lambretl
S se sveti!
Urno vse se razgubi...!

OPRAVIČILO

— Ampak, tovariš, ka-
ko si drznete poljubljati na
vsem lepem neznano de-
kle?! Se vam ne zdi, da
ste popolnoma pozabili...
— ... na naočnike? Da,
pravkar sem se spomnil na-
nje!

PRIJATELJICI

— To je pa strahovito
dolgo pismo. Osem strani!
Kdo ti ga je pisal?
— Prijateljica.
— In kaj ti piše, če smem
vedeti?
— Da mi ima še marsi-
kaj povedati, ko se vrne...

SKROMNOST

»Pravije, da je Jože ze-
lo skromen.«
»Seveda. Pomisli, celo
rodil se je raje v Dolnjem
Logatcu in ne v Gor-
njem...«

NISTA SE
RAZUMELA

Zdravnik pregleduje pa-
cientko, potem pa zmaje z
glavo:

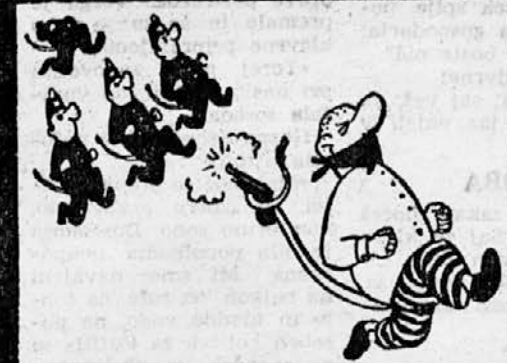
»Vaša debelost mi prav
nič ne ugaja...«

Pacientka se razburi:

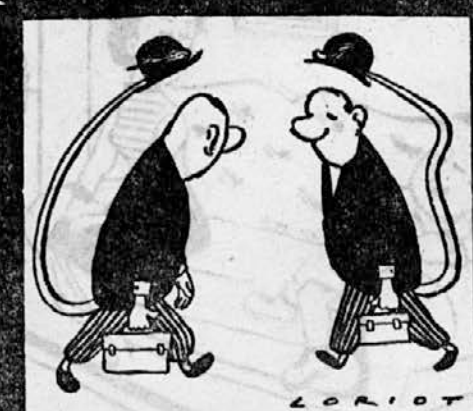
»No, nič ne rečem, toda
tudi vi niste eden najlep-
ših!«

ZACUDENJE

— Očka, denar bi rabi-
la...
— Zakaj pa, miška?
— Pohištvo bom kupila.
— Pohištvo? Zakaj pa
pohištvo?
— Poročila se bom.
— Poročila. S kom pa?
— Z zaročencem.
— Kdaj si se pa zaro-
čila?
— Očka, ti pa res nič
ne veš! Kaj nikoli ne či-
taš časopisov?!

Če bi LJUDJE IMELI REPE..
KAKOR SI TO ZAMIŠLJA
KARIKATURIST LORIOT

Mesarji so vedno enaki

— Zakaj le godrnjajo žensko, če dobijo za nameček samo svinjsko ali govejo kost?

NESPORAZUM

Upravnik neke menze vpraša abonenta:
— Zakaj se pa postavili krožnik z juho na stol?
— Veste, juha je tako slabotna, da sem se bal, da omaga. Pa sem ji ponudil stol...

OGORČENJE

— Pomislil, kakšna nesramnost. Petelin mi je pravkar rekel, da sem čisto navadna — časninarska raca!

DOPUSTNIŠKA

— Pozdravljen, Miha. Ali si na dopustu?
— Ne, jaz sem bil že prejšnji mesec na dopustu. Sedaj pa je na dopustu moj šef!

JAMSTVO JE JAMSTVO

Znan pesnik je v družbi pripovedoval o mladi vdovi, ki je bila zelo ljubka in privlačna, zaradi česar jo je neki priletni možakar venomer nadlegoval:

— Podarim vam svoj priletnik...
— V redu — je naposled odgovorila mlada vdova — toda...
— Kaj mislite s tem?
— Če bi vi vedeli — je dejala vdova — kako lepo je imeti priletnik, ki ne more več počenjati neumnosti...

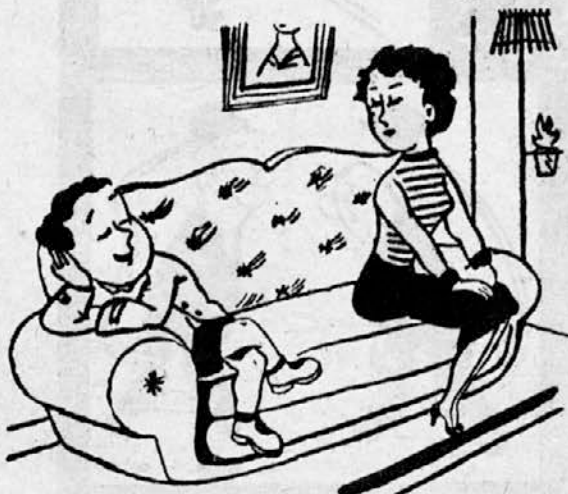
MODER VOZNIK

Voznik ustavi voz pred vaško gostilno, naroči kozarec vina in ga da konju. Ta ga na dušek spiše, potem pa vpraša gospodarja:
— In vi ne boste nič?
Gospodar odvrne:
— Ne smem; saj veš, da moram imeti jaz vajeti v rokah.

ZLOBA

— Lojzka, zakaj nočeš vzeti Mirka? Saj je kljub pleši prav čeden fant...
— Ze res, toda dovolj je, da me že ponoči nosi meseci!

VZDIHLJAJ

— Oh, Klementina, kako lepo bi bilo, ko bi bili vsaj deset let mlajši!

Trnek:

Motivi s plaže

Stirje so se znašli na plaži. Ona dva sta odšla v morje, oni dve pa sta se zaklepetali pod veliko, rdečo marelo.

»Vaš mož je videti zelo inteligenčen in izobražen,« je rekla prva.

»O, seveda je! On je zdravnik za živčne bolezni.«

Prva se je namrdnila in previdno pogledala okoli sebe:

»Moj je pa elektroinženir!«

»A tako?« se je zavzela druga »Ravno prav, bom imela vsaj primerno družbo.«

Potem sta umolknili. Opazovali sta svoja moža, ki sta čofotala v vodi. Moža sta se kmalu vrnila v živahnem pomenku.

»Veš, Marja, ravno prav, da smo se našli,« je rekel prvi mož svoji ženi. »Tale tovariš je tudi blagajnik kakor jaz.«

Prva je osupnila od zadrege, drugo je občila rdečica.

Potem je morala prva nenadoma v morje, druga pa pod tuš...

Gospa Schulhoff je z gesto veleemestne gospe razmetala svoj kopalni pribor okoli sebe. Potem je posmrknila in malomarno zamahnila proti svoji sosedici: »Mi inozemci, kar nas je boljših ljudi, nimamo tukaj prave postrežbe. Vsega je premalo in še to je tako klavrno pripravljeno.«

»Torej niste zadovoljni pri nas?« je ponižno vprašala sosedica.

Gospa Schulhoff je našobila ustnice:

»Moj mož je pravkar odšel, da izbere prvovrstno, komfortno sobo. Dosedanja je bila popolnoma neuporabna. Mi smo navajeni na balkon, na rože, na toplo in hladno vodo, na poseben kotiček za Puffija in na zvonček za služkinjo.«

Sosedica se je pogreznila vase, gospa Schulhoff pa je stresala svoje pikre opazke na račun jugoslovanskega turizma. Čez čas je utihnila in zadremala na soncu.

Nenadoma pa jo je zbudil njen mož, ki se ni prav nič zmenil za sosedo:

»Therese, fotoaparata nisem mogel prodati...«

Gospa Schulhoff je planila kvišku in besno nadrla moža:

»Ti bedak! Danes pa moramo plačati gospodinji sobo, sicer nas postavi na cesto...«

Vtem pa je pogledala sosedo, umolknila, prebledela in...

Pravijo, da jo je zadela kap.

On je gledal njo. Ležala je pred njim v pesku in se pohotno naslajala nad njegovimi pogledi. Njena pri-

jateljica je zavistno mežikala z očmi.

Končno jo je on ogorčil:

»Fräulein, erlauben Sie, bitte...«

Jezik bi se mu skoraj prelomil. Mučil se je in izbiral besede.

»Oh, kommen Sie nur...« Ona je govorila približno tako kot on.

Prijateljico je grizla zavist:

»Kaj še ne boš odnehalo?«

Ona se je zadirčno obregnila:

»Pusti me, afna, saj vidiš, da je inozemec! Zvečer se vidiva. Če bom mogla, ga bom oskubila za nekaj deviz...«

On je prebledel, obraz pa se mu je zožil kot delfinov rilec:

»Orka ma... jaz sem tudi Slovenec!«

Ta trenutek je bilo konec sanj o ljubezni in devizah.

Bila je iz Zagreba. Nosila je očala in je bila zelo važna osebnost v družbi: »Prošle godine bila sam u Francuskoj, ove u Njemačkoj, a sada putujem za...«

Stali so namreč na pomolu in se pogovarjali.

»Koliko jezikov pa potem govorite, gospa?« jo je vprašal nekdo iz družbe.

Ona je bila nad vse važna:

»Ha... Pa govorim francuski, njemački, engleski i...«

Mimo je prišla skupina nemških in francoskih študentov. Ustavili so se pri skupini, ker bi radi nekaj pojasnil o prenočišču, o cenah oskrbe.

»Evo, gospa, zdaj imate priliko!« so se razveselili ljudje okoli važne gospe.

Gospa je zalila rdečica. Toda kmalu se je zbrala in ravnodušno odgovorila:

»Pa znate, ja principielno ne razgovaram sa strancima u našoj zemlji... Imala sam jednom zbog toga neprilike sa Udbom...«

PREVIDNOST

— Obtoženi knjigovodja, ali je direktor vedel, da ste vodili dvojno knjigovodstvo?

— Kje neki. Dandanes je na svetu tako malo poštenja, da človek res ne more vsakemu zaupati!

NIČ HUDEGA

— ... Halo, oprostite prosim, majhna neprijetnost. Vaš mož se je pravkar onesvestil pri telefonu...

— Nič hudega, sem takoj mislila, da je kaj takega. Povedala sem mu namreč, da sem si kupila nov jesenski plašč, nov kostum, nove čevlje in nov klobuk...

MED SOFERJI

— Ze zopet si se ločil? Koliko časa pa si pravzaprav vzdržal v zakonu?

— Uh, 35.000 kilometrov!

KOMPLIMENT

— Kako bi le živel brez mene, možiček?

— Dosti ceneje!

ZAKON NARAVE JE TAK, DA IZ MALEGA RASTE VELIKO...

Narodna imovina (1946)

Komisijaska prodaja (1948)

Prosta prodaja (1952)

Garantirana preskrba (1953)

POSLEDICA

— Vi torej iščete manjša stanovanja?

— Da, družina se mi je povečala.

OGORČENJE

— Koliko si pa dobil zadnjic za pričevanje na sodišču?

— Dobil?! Še plačati sem morali!

RAZLIČNI POGLEDI

Optimist: — Moj kozarac je še na pol poln.
Pesimist: — Vidiš, moj je pa na pol prazen!

IZ PIONIRJEVE TORBE

(Piše Jožek Cebulica)

Včeraj mi je ata odšel iz svojega cigaretnega fonda dva kovača za Terezo, to se pravi: za en film od ene Italijanke, ki je zdaj v kinu

v Dolenjskih Toplicah. Namesto Italijanke, pa je prišla pred kino ena čisto navadna (to je slovenska) ženska in rekla, da kina tokrat ne bo ker je kinooperater odšel na izlet v Ljubljano in je potem postal moj nos tako dolg kot filmski trak za tisto reklamo: — Kiki svuda, petstopen!

Na Hribu

sem nato moral h kovaču, da bi podkopal tetinega konja, pa so mi vaščani povedali, da ima kovač svojo delavnico kar v krčmi. Tako je konj moje tete ostal nepodkovan, ker ga noben hudič ne more več spraviti v krčmo, odkar je nekoč popil namesto vode, sod krščenega vina.

V novi štifti

sem zavil v cerkev prav takrat, ko je imel župnik pridigo in je rekel: — Vi, moji verniki, ste dobri ljudje. Zato mi boste popravili pot do farovža, plačilo za to pa boste prejeli na onem svetu! Povabil je tudi mene, Jožka Cebulico, ampak jaz nisem šel, ker bi rad dobil plačilo za delo že sedaj, ko je še sezona sladoleda. Kajti, kdo ve, če imajo tudi na onem svetu sladolede!

Tam okoli

Loškega potoka

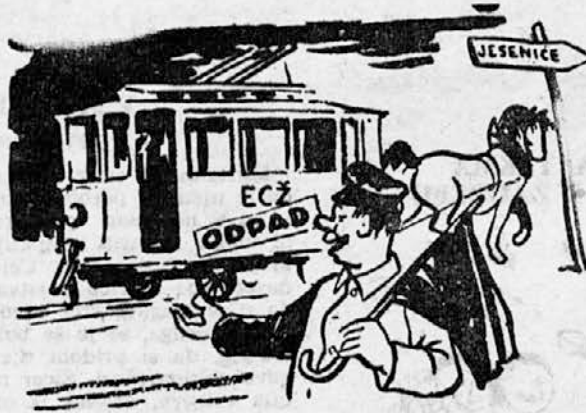
sem prisostvoval sestanku upravnega odbora neke druge in sem lastnoročno prišel do zaključka, da imajo v tisti zadrugi veliko stanovanjsko stisko. Može so namreč zborovali kar v vaški krčmi in sestanek je dosegel svoj vrhunec takrat, ko je prišla na dnevni red točka, ki ji moj ata pravi »šmarnica«, pozneje pa se ji je pod točko »razno« pridružilo še žganje in pivo.

STEDNJA

Tujec: »Ali nimate v Mariboru tovarne avtomobilov da prevažate smeti z vozom?«

Mariborčan: »Tovarno avtomobilov imamo, toda žal njeni avtomobili še danes niso konkurenčni — dvema konjskima silama. Samo pogledjte enkrat, koliko odvisnih konjskih sil imajo avtomobili. S tem številom konj, ki so neizkoriščeni v avtomobilu, lahko v Mariboru ustanovimo še vsaj tri proge konjskega tramvajal

PROTEST

— Pa menda ne mislijo tega tepega voza odpeljati k Odpadu? Pri nas bi ga vendar še lahko uporabili za II. razred!

Pepa piše Juci

Danes bom prav kratka. V Dekanah sem izvedela, da imajo tam lovca, ki strelja mačke kar pred hišnimi vrati, medtem ko se lisice in zajci sprehajajo naokoli brez skrbi kot po promenadi. Kdo ve, če ne kani možakar zdresirati lisice, da bodo odslej lovile miši pri hiši?

Od tam sem krenila k Sv. Antonu, kjer so gostilničarju zmanjkale štiri steklenice piva, ki jih je pozneje našel prazne na vaškem pokopališču. Seveda je takoj osumil mrtvake, da še po smrti ne morejo pozabiti njegovega dobrega piva, pa se je pozneje prepričal, da njegovo pivo tako zelo cenijo — mlečnozobi otročaji, ki imajo kljub skromnemu številu let dokaj razvite prste in odlične čut za tujo lastnino.

Za danes naj bo dovolj. Te pozdravlja Tvoja Pepa

Ze zopet ta — elektrikal

V trgovino nekje na Gorenjskem je prišla stara ženica.

— Zelite, mamica? je začel vljudni prodajalec. Imamo izvrstne kuhalnike, likalnike, najmodernejše električne svetilke in — če hočete — vam v hišo montiramo še neonsko razsvetljavo?

— Ne, hvala, ničesar od tega ne potrebujem.

— S čim vam pa potem lahko postrežem?

— Petrolejko bi rada kupila. Veste, pri nas tolikokrat zmanjka elektrike, da bi rada kupila tako luč, ki jo bom lahko — uporabljala. Če imate tudi likalnik na petrolej, bom tudi tega vzela!

LATINSČINA

— Gospod doktor, povejte mi, prosim, kaj mi je — toda ne po latinsko, temveč po domače, da bom razumel!

— Dragi moj, vi preveč pijete, preveč kadite, preveč jeste in iredno živite!

— Gospod doktor, zdaj mi pa, prosim, povejte to še po latinsko, da bom znal povedati doma ženi...

DOBESEDNO

»Kako pa kaj tvoj sinko?«
»Slabo, slabo. Z denarjem ima velike težkoče.«
»Kako to, saj ima šele tri leta?«

»Da, z denarjem ima težkoče! Včeraj je namreč pogoltnil petinarski kovanec...«

Igralskim skuoinom

zlasti onim, ki bi želele igrati v zaključnem krogu — nudimo naslednje igre po reklamnih cenah:

1. MIKLAVZ PRIHAJA. Igra za miklavževanje v Marijinih vrtoih	4 din
2. SVETI JUST. Ganiživa žaloigra iz časa preganjanja kristjanov. Samo moške vloge. Za fantovske odseke. — LJUBEZEN MARIJINEGA OTROKA Samo ženske vloge. Za dekliške krožke	20 din
3. VESTALKA. Zaloigra iz časa preganjanja kristjanov z notno prilogo »Zbor angelov«. — SMRT MARIJE DEVICE v treh dejanjih. — MARIJIN OTROK v dveh dejanjih. — V vseh treh igrah samo ženske vloge. Za članice Marijine družbe	20 din
4. IGRA NASE FARE. Z dovoljenjem preč. knezoškofijskega ordinariata lavantinskega št. 1314, z dne 24. junija 1935. Izdano v znamenju drugega evharističnega kongresa za Jugoslavijo in Ljubljani. Igra na prostem za žeganje in podrbne prilike	20 din
- Se vljudno priporoča

KNJIGARNA MLADINSKE KNJIGE,
Ljubljana, Nazorjeva ul. 3

Sanje malega Pubija

Stric Hans iz Gradca prihaja z osebno prtljago na dvodnevni obisk v Maribor...

V Zidanskovih ulicah — lju sem se najprej krepko zaletel v zidarsko ogrodje, ki so ga postavili ob neki hiši že pred petimi ali šestimi meseci in ki sedaj močno pospešuje promet — po sredi ceste. Ker pa na to ogrodje še ni stopila zidarjeva noga, sem pričel razmišljati, če ni to morda samo reklama za celjska gradbena podjetja.

V Zidanskovih ulici 27 sem nato še skočil v drugo nadstropje k šivilji, ki je že dve leti tako zaposlena, da je celo pozabila prijaviti obrt.

V poslovalnici »Savica« na trgu V. kongresa so mi rekli, da nimajo več olja na zalogi, pač pa zato dosti več — protekcije. Zato je tudi kupec poleg mene dobil pol steklenice olja, jaz pa sem z dolgim nosom odšel v Prešernovo ulico, kjer je bila pred trafikom zbrana cela četa kadilcev, ki je pravkar imela ustanovni občni zbor spiritističnega društva. Odslej naprej jim bo namreč duh pokojnega Napoleona pomagal ugotavljati, kateri zavojčki cigaret so polni, kateri pa ne

V Tovarni emajlirane posode so mi člani »Ljudske tehnike« potožili, da imajo v upravi podjetja nekega svojega bivšega funkcionarja, ki jim silno rad nagaja in jih s tem ovira pri delu. Če ga povabijo na sestanek, se napravi nevidnega in ga potem lahko zaman iščejo devet milj okoli tovarne. Morda je zapadel pod vpliv filma »Nevidni človek«?

V naši »Na-mi« pa so »milostljive gospe« in »ocenjeni gospodje« tako krepko izpodrinili »tovarišice« in »tovariše«, da bi bilo dobro marsikatero prodajalce iz »Na-me« spraviti v špirit, da bodo naši bodoči rodovi imeli vsaj majhen spominček na stare čase »milostljivih gospa« in »ocenjenih gospodov«.

Pa še prihodnjič kaj novega. — Vaš

Cefizelj, l. r.

KAKŠNA SREČA

Zadnjič sem slišal v vojniškem avtomobilu tale razgovor:

— Ti, pogledj si no »gospoda« (župnika) iz Dobrne! Vsa sreča, da se je napil vina in ne mleka!

— Zakaj pa ne mleka?

— Hm, če bi se napil mleka, bi — kakor je pijan, da se mraje sem ter tja — namesto mleka prav gotovo prinesel domov — maslo!

ŠPORTNIK KLJUŠE

IZ TVEGA IN DOMAČEGA LOGA

TUDI MNOŽIČNOST

V Celju so zborovali telesnovzgojni delavci in dvatisočdevetstodvajsetih (kolikor je bilo dni po koncu vojne — tič) ugotovili, da umska in telesna vzgoja druga drugo dopolnjujeta. Tudi resolucija je bila sprejeta (ne vem, kolikotič).

Ob tej priliki sem se spomnil na lahkotletca, ki skače v višino: najprej obuje šprinter'ce in nato skoči. Najvažnejše je skočiti. Resolucija v Celju me spominja na obuvanje šprinter'ic, izvedba resolucije pa na skok. Sedaj pa nastopi težava, ker bodo morali pri skoku sodelovati v glavnem ljudje, ki jim ne funkcionira športni živec. Za te ljudi bi bilo treba sklicati poseben tečaj s specialnimi razgibalnimi vajami. Bojim se, da v Celju ne bo dovolj prostora za tako množico ljudi.

SKROMEN PREDLOG

Po zmagi z rezultatom 5:0 nad zagrebškim Metalcem bodo nogometaši Branika predlagali, da se tudi prijateljske tekme točkujeta v drugi zvezni ligi. To bi bilo vsekakor pravično, zlasti, če se neko moštvo potruditi bolj na prijateljskih kot na prvenstvenih tekmah.

DELITEV DELA

Našim vaterpolistom, ki so na Nizozemskem premagali vse svoje renomirane nasprotnike, je Plavalna zveza Jugoslavije izrekla javno priznanje in pohvalo. Mogoče se bo kaka druga zveza, na primer zimskošportna, spomnila tudi na to, da bi naše vaterpoliste nagradila. V pri-

KVALIFIKACIJSKA TEKMA LOKOMOTIVA : AŠK V ZAGREBU

Lokomotiva (na sliki desno) nabira točke...

meru, da bi bila plavalna zveza proti temu, jo bodo najbrž druge zveze preglašovale.

METEOROLOGIJA, POROKA, RAZOČARANJE

O lahkotletskem dvo-boju Nemčija — Jugoslavija pravijo časopisi, da je bleščeči soboti sledila črna nedelja. Takega preobrata ne bi mogla predvideti niti ljubljanska vremenska postaja, ki nam je napovedala že marsikaj neverjetnega. Najbolj navdušen nad Lorgjerjevo zmago (110 m zapreke) je bil »Polet«, ki je zapisal, da so bili najbolj radovedni, če bo Lorgjer, ki se je pred nekaj dnevi poročil, zdržal do konca brez posebnih poškodb. Končno pravi »Polet«, da nas novoporočenec ni razočaral.

Ob tej priliki čestitam Lorgjerju, da je preskočil visoko zapreko — samski plot.

SPORTNA POSVETOVALNICA

Jurij Kljusovič, Ljubljana: Vprašujete me, v katerem športu bi lahko dosegli v najkrajšem času največji uspeh. — Odgovor: V enournem teku! Kot vam je morda že znano, so ob proslavi 35-letnice ljubljanskega Železničarja tekmovali v enournem teku le trije tekmovalci, od katerih pa je še eden odstopil. Tu bi torej lahko z navadno hojo dosegli tretje mesto v Sloveniji.

POPRAVEK

Na dravskem mostu stoji tujec in opazuje kopalce pri Dravi. Po mostu pride domačin in se ustavi poleg tujca. Tujec zamrmra: — Koliko kopalcev! Mariborčan protestira: — Kakšni kopalci! Ti samo kvarijo — ugled našega mesta!

VENČEK NERODNIH...

Kje so tiste stezice...

Men' se dekle smili...

Pojdi z menoj...

Jean Jabare